

Risale-i Nur Talebesinin Farklı Hatta Yanlış Düşünmesi Normal mi?

İnsanların en hayırlıları peygamberlerdir. Onlardan sonra sahabeler gelir. Peygamberler, küfür, günah gibi şeylerden masumdurlar. Ama onların da zelle denilen bazı nispi kusurları vardır. Hz. Adem (as)'ın yasak meyveden yemesi gibi. Sahabelerin hepsi, ehl-i necat ve ehl-i cennettirler. Bunlara işaret eden kati ayet ve hadisler vardır. Buna rağmen, sahabeler içinde, bırakın yanlış fikir ve kusuru işlemeyi, büyük günah işleyenler bile olmuş. Nur talebeleri, ne peygambere, ne de sahabelere makam olarak yetişemez. Böyle olunca, bir Nur talebesinin yanlış ve hatalı olması, gayet normal bir durumdur. İnsan, hatadan hali değildir. Kusur ve hata işlemek, insana ait bir durumdur. Bu hükümden, peygamber ve sahabeler bile kurtulmamışken, bir Nur talebesini bundan hali ve müberra görmek, çok azim bir hata olur. Nur talebesinin yanlış yapabileceğine dair Risale-i Nur'da yüzlerce deliller vardır. Mesela şefkat tokatları buna misal verilebilir.

Bu meseleyi izah sadedinde şu bahiste açıklayıcı olur:

"Cenâb-ı Hak, kütüb-ü semâviyede beşere karşı Cennet gibi azîm mükâfat ve Cehennem gibi dehşetli mucâzâtı göstermekle beraber, çok irşad, ikaz, ihtar, tehdit ve teşvik ettiği halde; ehl-i iman, bu kadar esbab-ı hidayet ve istikamet varken, hizbüşşeytanın mükâfatsız, çirkin, zayıf desiselerine karşı mağlûp olmaları, bir zaman beni çok düşündürüyordu. Acaba, iman varken, Cenâb-ı Hakk'ın o kadar şiddetli tehdidâtına ehemmiyet vermemek nasıl oluyor? Nasıl iman gitmiyor? اَيْفَعَصَّ اَنْ يَكْرَهَ اَنْ يَطِيبَ الشَّيْءَ ذِيكَ نَا sırrıyla şeytanın gayet zayıf desiselerine kapılıp Allah'a isyan ediyor. Hattâ benim arkadaşlarımdan bazıları, yüz hakikat dersini kalben tasdik ile beraber, benden işittiği ve bana karşı da fazla hüsn-ü zannı ve irtibatı varken, kalbsiz ve bozuk bir adamın ehemmiyetsiz ve riyâkârâne iltifatına kapıldı; onun lehinde, benim aleyhimde bir vaziyete geldi. *'Fesühânallah,'* dedim. *'İnsanda bu derece sukut olabilir mi? Ne kadar hakikatsiz bir insandı!'* diye o biçareyi gıybet ettim, günaha girdim."

"Sonra, sabık işaretlerdeki hakikat inkişaf etti, karanlıklı çok noktaları aydınlattı. O nur ile, lillâhilhamd, hem Kur'ân-ı Hakîm'in azîm terğibat ve teşvikatı tam yerinde olduğunu; hem ehl-i imanın desâis-i şeytaniyeye kapılmaları imansızlıktan ve imanın zayıflığından olmadığını; hem günah-ı kebâiri işleyen küfre girmediğini; hem Mutezile Mezhebi ve bir kısım Hariciye Mezhebi "Günah-ı kebâiri irtikâp eden kâfir olur veya iman ve küfür

ortasında kalır" diye hükümlerinde hata ettiklerini; hem benim o biçare arkadaşım da yüz ders-i hakikati bir herifin iltifatına feda etmesi, düşündüğüm gibi çok sukut ve dehşetli alçaklık olmadığını anladım, Cenâb-ı Hakk'a şükrettim, o vartadan kurtuldum. Çünkü, sabıkan dediğimiz gibi, şeytan, cüz'î bir emr-i ademî ile insanı mühim tehlikelere atar. Hem insandaki nefis ise, şeytanı her vakit dinler. Kuvve-i şehviye ve gadabiye ise, şeytanın desiselerine hem kabile, hem nâkile iki cihaz hükmündedir."

"İşte, bunun içindir ki, Cenâb-ı Hakk'ın Gafûr, Rahîm gibi iki ismi, tecellî-i âzamla ehl-i imana teveccüh ediyor. Ve Kur'ân-ı Hakîmde peygamberlere en mühim ihsanı mağfiret olduğunu gösteriyor ve onları istiğfar etmeye davet ediyor. Bismillâhirrahmânirrahîm kelime-i kudsiyesini her sûre başında tekrar ile ve her mübarek işlerde zikrine emretmesiyle, kâinatı ihata eden rahmet-i vâsiasını melce ve tahassungâh gösteriyor ve emriyle, Eûzü billâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm kelimesini siper yapıyor."(1)

(1) bk. [Lem'alar, On Üçüncü Lem'a.](#)